

Hải Doan

Hạnh phúc đâu ngờ

Ngày tôi cầm tấm bằng cử nhân trong tay, chị nói muốn lấy chồng. Tôi hốt hoảng nhìn lên gương mặt chị, thấy những nếp nhăn nínu ríu xô nhau tứ phía. Tôi vẫn không muốn tin rằngchị tôi đã là một người đàn bà ngoài bốn mươi tuổi. Tôi lặng người đầy thương cảm:

Chị suy nghĩ kỹ chưa?

Không nói gì, chỉ thấy đôi vai chị rung lên từng nhịp và hai quầng mắt ầng ầng nước. Giá như lúc ấy tôi có thể vòng tay ôm chị, lau đi những giọt nước mắt đang muốn trào ra thì mọi chuyện đã khác.

Tôi ở với chị từ nhỏ ở cái thành phố này, nơi mà chị em tôi không có ai là họ hàng thân thích. Cuộc sống như một dòng chảy, xô bồ, chen lấn... Chúng tôi không quan tâm đến ai và cũng như vậy, chẳng ai biết đến chị em tôi. Chị bảo cuộc sống thành phố là thế. Trong tâm trí tôi không có nhiều hình ảnh của mẹ. Từ khi còn là một đứa trẻ bập bẹ, lẫm chẫm tập những bước đi đầu đời tôi đã sống với chị. Dăm bữa nửa tháng lại thấy một người đàn bà ở quê lên mang cho chị em tôi một vài thứ. Chị bảo tôi kêu bằng "mẹ". Tất cả cũng chỉ dừng lại ở đó.

Tôi lớn lên trong tình yêu thương của chị mà không hề thắc mắc như sự đời

vẫn thế. Tôi vào cấp ba rồi đi học đại học, chị vẫn ở vậy nuôi tôi. Đôi khi nhìn chị cúi đầu ra vào giữa căn nhà trống tôi cũng thấy tủi lòng. Có lần tôi hỏi chị: "Sao chị không lấy chồng đi, em về quê ở với mẹ". Chị không nói mà ôm tôi vào lòng: "Một lúc nào đó em sẽ hiểu". Những lúc như vậy tôi có cảm giác lạ lẫm, giống như tôi đang ngồi trong lòng mẹ vậy. Cuộc sống bình lặng, tôi cũng không thắc mắc nhiều, cứ thế lớn.

Thời gian trôi qua, một lần tôi nhìn lên thấy chị ướm thử sợi dây chuyền mặt ngọc lên cổ và khe khẽ mỉm cười trong gương. Từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ thấy chị vui như vậy. Chị giống như một cô bé mới lớn. Rồi tôi thấy trong ví tiền của chị, dưới tấm hình của tôi là hình một người đàn ông lạ, mặt sau ghi dòng chữ: "Anh sẽ về ngày con chào đời".

Tôi run rẩy. Một cảm giác nhờ nhờ luồn lên trong họng. Hơn hai mươi năm qua có bao giờ thấy chị nhắc đến một người đàn ông nào đâu? Bao nhiêu năm chưa một lần thấy chị có bạn trai tới nhà nói chuyện mang bầu? Chị là một người phụ nữ thành đạt, mẫu mực và khá nghiêm khắc. Chẳng lẽ...

Những ngày tháng sau đó, tôi im lặng. Im lặng để theo dõi. Im lặng để đi tìm câu hỏi cho một câu trả lời. Một tháng, rồi hai tháng, tôi không thấy chị có biểu hiện gì của một người đàn bà nghén. Tôi thử nhìn trộm giỏ thức ăn xem có món đồ chua nào không. Rồi tôi kêu muốn ăn cá. Chị mua cá về bồi dưỡng cho tôi nhưng tuyệt nhiên không thấy chị nôn oẹ gì cả. Tôi nghĩ chắc mình nhầm.

Rồi tôi cũng chẳng có thời gian mà để ý tới chuyện của chị. Tôi có người yêu, tôi còn mãi hẹn hò, chát chít. Tôi quen anh trong chuyến đi thực tế của

đoàn trường sang Hàn Quốc. Anh của tôi đẹp trai, cả bố và mẹ đều là người Việt Nam nhưng từ nhỏ anh đã sinh sống ở nước ngoài. Khi anh lên năm tuổi thì mẹ mất. Hiện giờ anh ở với ba. Anh có vẻ tự hào về ba lắm. Tôi yêu anh. Giữa chúng tôi dường như có một sự đồng cảm. Sáu tháng đi thực tế, tôi thật sự hạnh phúc bởi có anh bên tôi. Anh nói sẽ cùng ba về nước trong nay mai và nhất định sẽ đến xin gia đình cho phép anh với tôi được hợp pháp. Tôi hạnh phúc lắm, định bụng khi ra trường sẽ khoe với chị, nhất định chị sẽ hạnh phúc cùng hạnh phúc của tôi.

Bẵng đi mấy tháng, giờ nghe chị nói sẽ lấy chồng, tôi thật sự ngạc nhiên. Lâu lắm rồi tôi không ý thức được chị tôi là một người phụ nữ chưa chồng.

Những ngày sau đó, chị không nói gì thêm, mọi sinh hoạt vẫn diễn ra bình thường. Nhưng không hiểu sao tự nhiên tôi linh cảm thấy một điều gì đó. Lạ lắm! Nhất là từ khi nhìn được tấm hình người đàn ông trong ví của chị, có nét gì đó quen quen...

Tôi xin phép đi pic-nic với đám bạn vài ngày. Nhưng thực ra tôi giấu chị về quê. Với tôi quê lạ lắm! Mỗi năm chị chỉ cho tôi về quê đúng một lần vào dịp Tết. Mà mỗi lần về cũng chỉ hai ngày, chị luôn lấy lý do bạn phải đi ngay. Lần này về tôi không nói với chị, cũng không gọi điện về quê xin phép trước. Tôi muốn tự mình tìm hiểu bởi đơn giản tôi đã hăm hai tuổi. Tôi cần phải biết những gì tôi muốn.

Hai ngày đường mệt mỏi, mẹ đón tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên và dò hỏi. Tôi bảo mẹ:

- Con đang chờ nhận bằng tốt nghiệp nên về thăm ba mẹ và hai em, lần này con sẽ ở nhà thật lâu với ba mẹ.

Ba chen vào:

- Mà y cãi nhau với chị phải không con?

Tôi nói bằng cái giọng nũng nịu mà phải cố gắng lắm tôi mới có được:

- Đâu có, tại con nhớ ba mẹ mà...

Mẹ không trả lời mà nhìn ba. Tôi đọc trong mắt hai người sự lúng túng.

Lần đầu tiên tôi về nhà lâu như thế. Ba mẹ chăm sóc, chiều chuộng tôi. Nhưng ở trong nhà mình mà tôi giống như một người khách lạ. lạ từ đồ đạc trong nhà đến những phong tục tập quán của quê hương và lạ ngay trong cách đối xử của ba mẹ với tôi. Hai đứa em sinh đôi ra vào nhìn tôi xét nét, chúng nhỏ hơn tôi một tuổi mà lúc nào cũng tỏ ra cách biệt với tôi cứ như tôi không phải là chị của chúng vậy. Đã ngoài hai mươi tuổi, lẽ nào tôi không nhận ra điều đó? Ở nhà đến ngày thứ ba thì tôi đòi mẹ cho ra đồng, mẹ miễn cưỡng gật đầu. Tôi vác cuốc trên vai. Đồng quê thanh bình, yên ả chứ chẳng bụi bặm như thành phố. Từ bờ sông, gió thổi vào mát rượi. Tôi cố hít thật đầy vòm ngực cái không khí trong lành của làng quê mà hôm nay tôi mới có dịp cảm nhận. Biết thế này những mùa hè trước tôi đã xin chị về quê rồi. Nhưng biết đâu chị lại chẳng cho?

Chung quanh tôi bắt đầu có những tiếng xì xào, bàn tán. Người vùng quê

mà, học ngành văn hóa nên tôi thừa hiểu điều đó. Ban đầu họ còn chỉ trích, sau có tiếng một người phụ nữ:

- Con gái mẹ Liên chắc giờ mới biết đi chân đất trên nền đất quê đấy nhỉ?

Tôi nhẹ nhàng:

- Cháu ở trên thành phố cho có chị có em, về quê cũng chẳng được việc gì, chỉ tổ cãi nhau với em thôi.

Tôi chưa nói dứt câu thì tiếng một người khác:

- Gớm, thử hỏi ở cái làng này có nhà ai được như nhà cháu đâu cơ chứ, chị em nuôi mà cứ như chị em ruột vậy.

- Từ ngày có cháu làm con nuôi, trời như mang phước lành đến, nhà mẹ Liên đang hiếm muộn, tưởng chỉ có mình cái Làn là con gái không ngờ trời phù hộ sinh liền hai đứa, mà đứa nào cũng khỏe mạnh cả.

Tôi giật mình. Thì ra... tôi chỉ là con nuôi của ba mẹ và là em nuôi của chị tôi. Chỉ có chị Làn là con ruột của ba mẹ. Tại sao bao nhiêu năm nay không ai cho tôi biết điều đó? Tôi chỉ là con nuôi, vậy ba mẹ tôi là ai? Họ ở đâu? Ngàn vạn câu hỏi được đặt ra trong đầu mà không sao có lấy một lời giải đáp. Tôi lang thang ra bờ đê, hai tay vục xuống dòng sông trước mặt mà vẫn không thấy mình tỉnh ra chút nào. Trời mờ tối, tôi mới vác cuốc về nhà, định bụng sẽ hỏi mẹ về sự thật kia nhưng rồi tôi lại thôi.

Ở quê được hơn một tuần thì tôi nhận được điện người yêu về nước. Anh nói lần này hai bố con anh sẽ về ổn định ở Việt Nam và anh sẽ đến nhà để xin phép người lớn cho chúng tôi được chính thức. Tôi hạnh phúc lắm. Từ quê tôi diện một bộ cánh thật tuyệt và bắt xe thẳng lên sân bay Nội Bài đón anh. Tôi không nói bởi muốn dành cho mọi người một sự bất ngờ. Tôi muốn nhìn gương mặt chị hạnh phúc khi biết tôi yêu được một người con trai tử tế.

Phòng phát thanh của sân bay cho biết chỉ còn năm phút nữa chuyến bay Hàn Quốc - Việt Nam hạ cánh. Tôi chen lấn trong khu vực chờ người nhà để bó hoa khỏi dập nát. Đây rồi, tôi đã nhìn thấy anh. Tôi định bụng sẽ chạy ào ra khi anh vừa qua cửa soát vé, nhưng kìa, người đàn ông đi bên anh nhìn sao quen quá... Trong phút chốc tôi chưa kịp định thần thì một người phụ nữ chạy đến ôm chầm lấy người đàn ông đó. Và, trời ơi... người ấy chính là chị tôi. Tôi choáng váng khi nhận ra người đàn ông đó chính là người trong tấm hình mà tôi nhìn thấy trong ví chị hôm nào. Chẳng lẽ người này chính là... người chị muốn lấy làm chồng sao? Như vậy thì... Tôi nép mình vào góc khuất theo dõi mặc cho anh của tôi ngóng đợi... Khi chiếc xe tắc-xi chở ba người đi khuất tôi mới trở ra. Trong lòng ngổn ngang trăm mối, bao câu hỏi đặt ra không một lời giải đáp. Buồn chán, tôi bắt xe về phòng trọ đưa bạn thân hồi học đại học. Ở đó ba hôm nhưng tôi vẫn không thoát khỏi tâm trạng bồn chồn. Tôi quyết định trở về quê để tìm hiểu rõ ngọn nguồn. Tôi từ đâu, cha mẹ tôi là ai? Tại sao bao nhiêu năm trôi qua tôi không hề biết về sự thật đời mình?

Vừa bước vào tới sân, tôi đã linh cảm thấy có điều gì đó, hình như là chị về. Tôi rón rén lê từng bước trên bậc thềm. Trong buồng, bố mẹ và chị đang nói chuyện với nhau. Ba người nói gì đó có vẻ bí mật lắm. Con tò mò khám phá

trong tôi nổi lên, tôi nép vào góc hiên. Trong nhà, tiếng ba tôi trầm tĩnh:

- Con đã suy nghĩ kỹ chưa?

Mẹ thêm vào:

- Bố mẹ đã vậy, còn hàng xóm láng giềng, lâu nay bố mẹ vẫn giữ gìn cho danh tiết của con trong sạch. Lại còn nó nữa, liệu nó có chịu nổi khi biết tin này không?

- Chị ghen ngào:

- Con làm con chịu, chỉ xin ba mẹ hãy tha thứ cho con. Bao nhiêu năm qua nghe chính con mình gọi bằng chị con không cảm lòng. Bây giờ anh ấy về nước, xin ba mẹ chấp nhận, con muốn được làm mẹ, muốn cái Hương biết mặt cha mình. Anh ấy cũng có một đứa con trai, chúng con sẽ nuôi dạy hai cháu...

Điều gì đã xảy ra thế này? Tôi không tin vào tai mình nữa, bước chân tôi khuỵu xuống. Cách đây hơn hai mươi năm, trong một lớp học ở Trường đại học Tổng hợp, có một đôi trai gái yêu nhau tưởng như không gì có thể chia rẽ được. Ra trường, người con trai đi du học, trước khi ra đi anh đã để lại cho người yêu giọt máu của mình. Nhưng không hiểu do cảm dỗ cuộc sống hay vì điều gì khiến anh ngày một xa dần chị. Rồi anh không trở về nữa. Người con gái ở nhà mòn mỏi đợi chờ trong khi bụng mang dạ chửa. Để khỏi xấu hổ với xóm làng, bố mẹ cô đã đưa con đi một nơi thật xa để sinh nở, sau đó nhận đứa trẻ làm con nuôi một cách hợp pháp. Đứa trẻ đó chính

là tôi bây giờ...

Câu chuyện kết thúc mà tôi như người trong mộng. Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi sẽ khóc hay cười cho cuộc đời của tôi? Người mà bao nhiêu năm nay tôi gọi bằng chị lại chính là mẹ đẻ của tôi sao? Ngày mai, tôi phải đối mặt ra sao với những người chung quanh? Người mà hằng ngày tôi gọi là ba mẹ lại chính là ông bà ngoại của tôi, còn người mà vẫn gọi tôi là chị bây giờ lại chính là cậu, là dì của tôi? Tôi choáng váng khi nghĩ đến anh. Chẳng lẽ... Đầu tôi như muốn nổ tung. Ngày mai tôi sẽ được biết người cha đẻ ra mình. Tôi có nên vui không khi ngoài hai mươi tuổi mới biết ba mẹ trong hoàn cảnh trớ trêu thế này? Tôi muốn khóc mà không sao khóc nổi. Hình như khi nỗi đau quá lớn thì nước mắt chỉ còn biết chảy ngược vào trong. Tại tôi ù đi, tôi không còn biết đến trời đất là gì nữa. Tôi lao thẳng ra bờ đê. Trời ơi, hiện tại quá phũ phàng với tôi. Tôi phải làm gì đây để đối mặt với cú sốc lớn này?

Trời tối dần, trăng mỗi lúc một sáng hơn, ánh trăng không tì vết. Có tiếng bước chân nhẹ nhẹ rồi tiếng thủ thủ: "Hãy tha thứ cho mẹ". Tôi gục đầu, một tiếng "mẹ" bật lên trong vòm họng. Hình như tiếng mẹ này tha thiết và ấm hơn rất nhiều tiếng mẹ mà hơn hai mươi năm qua tôi vẫn gọi. Phút chốc, những ý nghĩ đủ loại chen chúc, xô đẩy nhau trong cái vòm ý thức chật chội bỗng nhiên biến mất nhường chỗ cho tình mẫu tử thiêng liêng. Một sự hẫng hụt kịp thời êm ái. Tôi gục đầu vào vai mẹ cảm nhận một tình yêu bao la rộng lớn.

- Bây giờ con mới hiểu hết nỗi đau mà mẹ phải trải qua. Ngày mai chúng con sẽ gặp nhau, con sẽ nói chuyện với Trường, chỉ xin ba mẹ cho chúng con một thời gian...

Không thể nói tiếp, tôi khóc.

- Mẹ hiểu con nghĩ gì lúc này. Nhưng con à, thằng Trường không phải là em trai của con đâu. Sau khi sang Hàn Quốc, ba con đã gặp một người đàn bà cùng với đứa trẻ lên 5 tuổi lúc nào cũng phải chui lủi vì họ không có giấy tờ. Tình đồng hương trời dậy, ba con nhận người đàn bà đó là vợ và đứng ra chăm lo cuộc sống cho cậu bé kia. Lúc đó ở Việt Nam thông tin không được nhanh như bây giờ nên mẹ đã hiểu nhầm ba và không cho ông ấy cơ hội để giải thích.

- Những điều mẹ nói có nghĩa là...

- Ngốc lắm con gái của tôi ơi, con không để ý là thằng Trường nó hơn con năm tuổi à, như thế sao có thể là em con được? Bây giờ thì hai mẹ con mình về nhà đi, ba con đang ngồi cùng ông bà đấy, cả thằng Trường nữa, ba mẹ sẽ hạnh phúc gấp bội trong ngày cưới của hai con.

Tôi theo mẹ về nhà, lòng cực kỳ thanh thản. Phải rồi, tôi sẽ đối mặt với thực tế, sẽ vượt qua mọi rào cản bởi bên tôi có mẹ - người đã nuôi nấng và chăm sóc tôi, cho tôi những gì ngọt ngào nhất của cuộc đời. Cảm ơn đất trời đã cho tôi một người mẹ tuyệt vời, một người cha thành đạt và một người chồng yêu thương, tôi tin vậy, dù biết rằng tôi còn non nớt lắm.

Nguồn:

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 17 tháng 3 năm 2008